

PACTE WASHINGTON-PSOE

Els comunistes espanyols, fitxats

L'anomenat govern socialista espanyol s'ha compromès per escrit amb els nord-americans a no deixar que cap dels càrrecs executius o de responsabilitat espanyola en la futura fàbrica de microxips de Tres Cantos sigui mai ocupat per membres del Partit Comunista d'Espanya. Aquest vergonyós compromís adopta la forma d'un paquet de promeses concretes, una de les quals és que «funcionaris» (*officials*) dels Estats Units podran inspeccionar el dispositiu de mesures de seguretat internes de la factoria.

Aquesta interessant i al·lisonadora informació —reproduïda el 31 de setembre per la gran premsa internacional (vegeu-ne la fotocòpia d'un diari anglo-saxó), un mínim de dos corresponents de la qual van tenir accés a paràgrafs del text sencer de l'acord Washington-Madrid— va ser sistemàticament omesa (censurada) per les agències de notícies espanyoles, amb la molt possible complicitat dels òrgans de premsa i emissores de ràdio peninsulars.

A tots els efectes pràctics, les ocultes mesures impliquen, ni més ni menys, un fitxatge paral·lel i clandestí dels comunistes del nostre estat, per decisió conjunta de Washington, concretament el Pentàgon, amb el govern d'un partit suposadament d'esquerres —el PSOE.

Deixant de banda la possible il·legalitat o anticonstitucionalitat d'aquesta, pel que es veu documentada, iniciativa de Madrid (i aquest deu ser justament el motiu que s'hagin esmerçat a amagar-nos-ho), resulta evident que d'un temps ençà hi ha en marxa a l'Estat espanyol una intensificació més o menys clandestina de la vigilància del personal de determinades organitzacions polítiques. Ja no es tracta solament de la informàtica. Ara s'escampa per altres viarany més convencionals i segurs.

L'abast i el creixement de la vigilància i l'espionatge estatals contra els propis ciutadans són, fins per als

La instal·lació d'una fàbrica de microxips a Tres Cantos haurà de respectar acords que s'adiuen ben poc amb la independència de l'Estat espanyol.

A. Solè (Gran Bretanya)

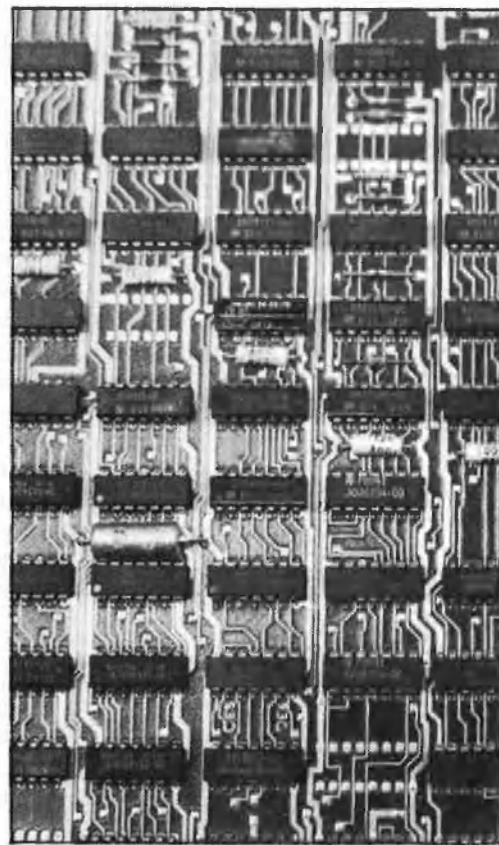
Segons ha dit la premsa britànica, l'acord inclou garanties escrites, «que cap membre del PCE no podrà rebre una posició important».

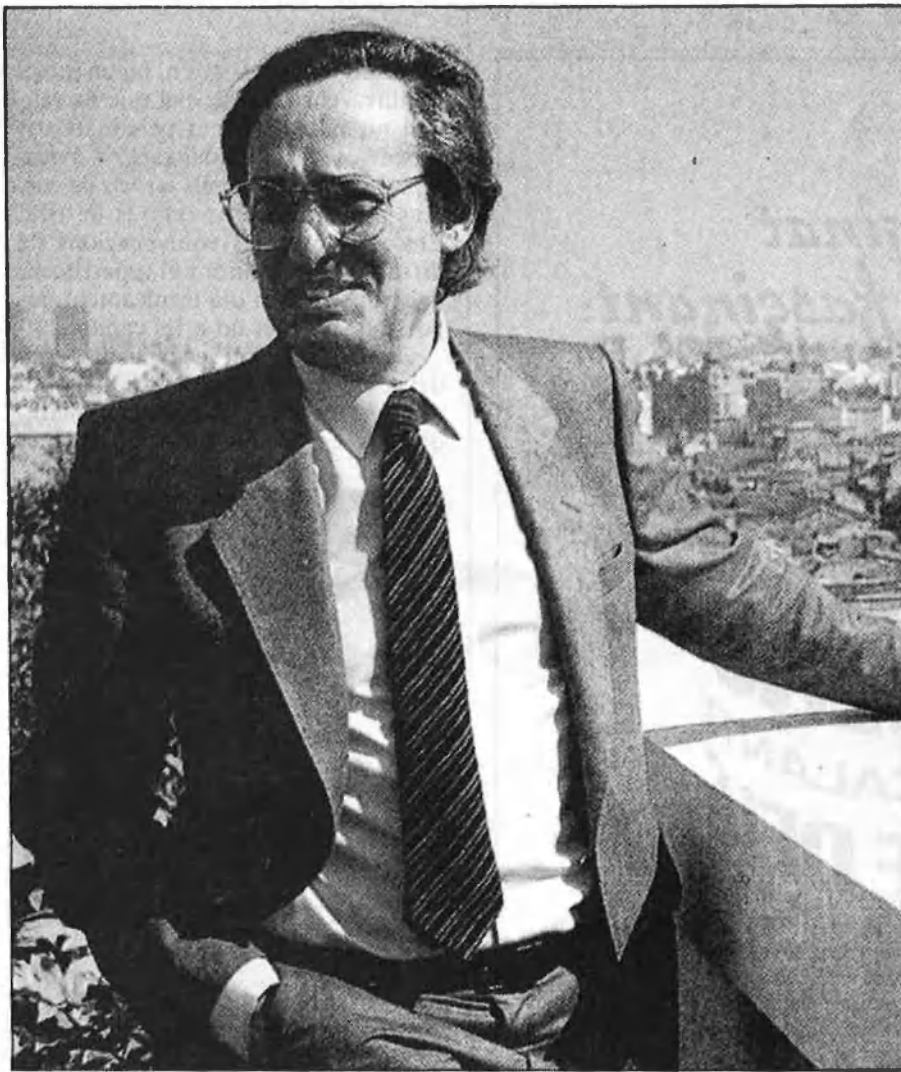
entesos, una contínua font de sorpreses. Començant per exemple per l'àmbit postal, un dels més notoris, s'ha descobert que en l'actualitat hi ha, per estat europeu, una plantilla fixa entre 250 i 400 empleats governamentals —concretament 290 a la Gran Bretanya i 375 a França el 1981—, plantilles que, en explícita contravenció de la Convenció Postal del 61, manfassegen, obren i intervien el correu de ciutadans propis i forans.

En teoria, la tasca d'aquestes ano-

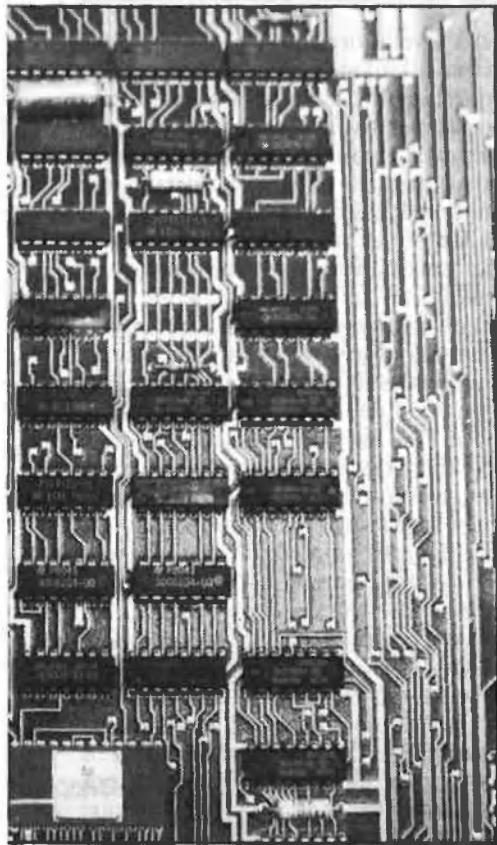
menades «divisions d'investigació» que funcionen a Europa rau a descobrir la identitat dels que cometen delictes de dret comú contra els serveis nacionals de correus, pero en la pràctica ha esdevingut una funció clarament política. Alguns estats, diguem-ne germànics, encara s'esmercen a guardar certes formes, però la majoria s'han anat tornant cada vegada més cíncics i carotes, tant se val que l'administració de torn siga conservadora o «socialista».

El rígid procediment burocràtic que empren o que haurien d'emprar les divisions d'investigació postal amb cara i ulls, consisteix, quan interessa interceptar la carta d'una persona molt determinada, a despatxar en persona un dels membres de la divisió fins a la delegació o estafeta pertinent. Una vegada allí, el membre demana a l'encarregat que li lliuri totes les cartes adreçades a persones el cognom de les quals comenci amb una lletra determinada —això per tal de

Que els secrets no isquen de la màquina. Luis Solana, un dels profetes de la renovació tecnològica i membre del PSOE, a més de president de la Companyia Telefònica.

mantenir confidencial la identitat de la persona investigada.

Almenys en els casos britànic i alemany, l'operació sol implicar, doncs —suposant que es tractés d'investigar el correu adreçat a un Smith o Schmidt—, el trasllat per unes hores de tots els sobres de la lletra S sencera a les dependències centrals camuflades de la Divisió d'Investigació, que, per exemple, en el cas de Londres, ocupen dos pisos d'un gratacels, els 25 i 26 de l'edifici Euston Tower (camuflades perquè oficialment no existeixen; reconèixer-ho equivaldria a col·locar-se obertament al marge de la legalitat internacional que prescriu la Convenció Postal).

Aquest és justament el motiu que la majoria de les divisions d'investigació ocupin dos locals: el legal o de dret comú, i l'il·legal o camuflat, polític. Com es pot suposar, els sous dels funcionaris d'aquesta darrera

dependència no representen cap problema, i se'ls pot camuflar perfectament en qualsevol de les partides pressupostàries de sots-departaments de ministeris relacionats amb la seguretat nacional. Per bé que ja només revesteixi un interès purament acadèmic, recordarem que el text oficial en llengua anglesa de la Declaració dels Drets Humans de les Nacions Unides prohibeix textualment l'«arbitrary interference with privacy, home, family or correspondence»).

En un sentit exclusivament mecànic del terme, aquestes divisions postals de l'Estat obren cada vegada menys cartes, més que res, per l'aparició d'esprais químics especials, cada dia més potents, els quals tornen el sobre transparent i permeten de fotocopiar els fulls tancats i doblegats. Un dels esprais més utilitzats actualment, l'elabora la coneguda multinacional nord-americana Du Pont. Això, pel que fa a les substàncies. Quan a la fabricació d'aparells que permeten de llegir el correu sense haver d'obrir-lo (aparells que en no pocs casos es fabriquen ells mateixos els diferents serveis nacionals de Correus), els més eficaços són, darrerament, escansors o exploradors electrònics que detecten i ressegueixen una bona proporció dels pigments minerals presents en la majoria de les marques comercials de tinta, com ara el negre de fum. Però, pel que es constata sovint amb la creixent quantitat de sobres estripats, mal enganxats o senzillament deixats oberts, l'observança més o menys estricta de les precaucions més elementals de discreció no deu amoinar gaire algunes de les «divisions» europees, nodrides de funcionaris provinents de sistemes obertament autoritaris o dictatorials.

És clar que en algunes de les delegacions i estafetes d'aquests països encara es treballa a base de vapor o d'ampolletes de dissolvent per desenganxar les solapes dels sobres, o amb aquelles pinces de llargada i primesa especials que serveixen per a enrotllar els fulls del sobre tancat i treure'ls pel cantell superior. De tota manera, però, l'ús de material antiquat mai no hauria de ser sinònim de potinèria o incompetència professional.

Tanmateix, molt més que no pas la recepció de sobres arrugats o esquinçats —dels que l'estat sempre podrà al·legar tranquil·lament que, si han arribat malmesos, probablement es deu a la mateixa acció de l'aixafament de les cartes en les piles de

*Hem imaginat
un objectiu fascinant:*

TEATRO DE
LOS SUEÑOS
SALA ESCALANTE
TEATRE DELS
SOMNIS

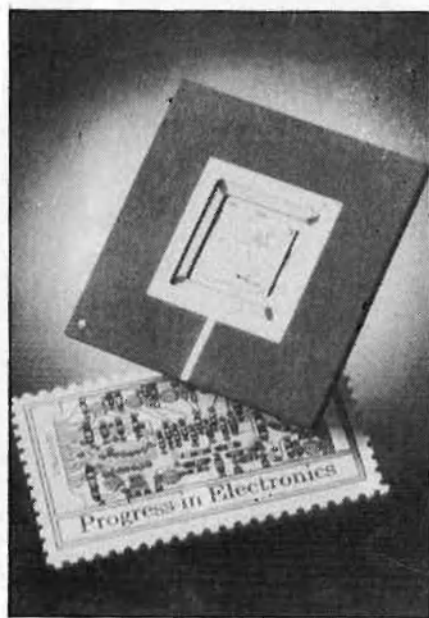
*Volem ensenyar què és
l'amor al teatre
als espectadors del futur
que ja anem fent.*

DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA

correspondència— ara hi ha un índex d'«intervenció» que, pel que es veu, mai no falla, facilitat pels mateixos processos de racionalització i mecanització introduïts pels serveis de correus en els moderns centres de tria. Ens referim a les equivocacions de districte postal durant el repartiment dels sobres, avui dia tècnicament impossibles, si més no a les capitals.

Com han pogut evidenciar arreu del continent no pocs dels grups polítics sotmesos a vigilància, amb freqüència es produeixen inexplicables

però reveladores mesclades de districtes massa allunyats els uns dels altres. En aquest sentit, se'ns ha assegurat que, posem per cas la recepció en un local de partit comunista d'un sobre adreçat a un altre partit d'esquerreres que tinga el local en un districte situat a l'altra punta de la ciutat del del primer partit, és un error impossible. El fet que un sobre adreçat a un local del districte postal I vagi a parar, per exemple, al XX —i a l'inrevés, que simultàniament un altre sobre adreçat a un local del districte XX vagi a parar a l'I— seria un índex clarament revelador que tots dos han estat apartats, durant la tria, de les rutes normals respectives de repartiment, intervinguts, i reintegrats erròniament —és a dir, manualment— a sengles rutes posteriors, equivocades. En aquests casos, com diem no infreqüents, la situació actual des del punt de vista del ciutadà avisat és que ell no pot demostrar que l'estat li hagi intervingut cap carta, document o publicació, però que l'estat no pot convèncer-lo, tampoc, que s'hagi tractat d'un error.

La premsa espanyola no ho ha dit tot. Baix, interior d'una instal·lació de Correus. A l'altra pàgina, un xip de tamany molt petit.

A Anglaterra la badada de Correus més sonada de l'any va tenir lloc fa pocs mesos a la localitat de Barrow-in-Furness, davant per davant de l'Illa de Man; a les seves drassanes la famosa empresa d'armaments i municions Vickers construeix tres submarins Trident. Doncs bé: inexplicablement, alguns dels seus habitants varen rebre a casa, no cal dir que equivocadament, dins els sobres dels rebuts de la llum, un imprès oficial de caràcter confidencial amb una sèrie de recomanacions sobre què fer en cas d'accident nuclear a les drassanes (l'imprès era per al personal militar de la ciutat, i havia anat a parar al civil). La conclusió més interessant de la badada és que, per algun motiu desconegut, els governs d'Europa Occidental no consideren convenient d'informar la població sobre l'existència d'una de les poques substàncies que tal vegada pogués salvar-los la vida en cas d'accident a centrals i altres instal·lacions nuclears. Ens referim a un remei recomanat de fa temps pel professor Rotblat, un dels científics que va treballar en el primer test de la bomba atòmica: el iodat de potassi, concretament les píndoles de iodat de potassi, les quals ajuden a absorbir el iode-131 de l'oxigen abans que no tinga temps d'atacar la glàndula tiroide.

Pel que fa a les mesures a prendre davant le sospites d'intervenció del correu adreçat al local o estatge social d'una organització o partit, o als domicilis particulars dels seus membres, la més important de les suggerències d'ordre pràctic avançades pels experts anglo-saxons és ara la se-

güent: que l'organització en qüestió compti sempre amb una persona que conega tots els incidents suspects, perquè això és l'única mesura que amb força probabilitat permetrà de formar-se ràpidament una idea de conjunt —gràcies a la suma sistemàtica i comparada de detalls del que volen o el que cerquen els que estan practicat la vigilància de l'organització. I, no cal dir-ho, sempre que siga possible, s'hauria de comptar també amb un missatger propi, o si més no

de tota confiança, per tal de lliurar les comunicacions postals de caràcter reservat, a mà.

Voler-se passar de llestos posant parany sota les solapes del sobre, com per exemple enganxant-hi cabells solts per tal de comprovar si arriben trencats —o qualsevol altre dels set trucs professionals existents— no serveix de gran cosa quan es tracta de cartes i escrits veritablement importants, perquè el personal especialitzat al qual sol anar a parar aquesta mena de correu són sovint gats vells capaços d'obrir aquests sobres en un tres i no res, amb una agulla escalfada al vapor, i molt acostumats de deixar reposar cabells sense trencar-los ni perdre'ls.

Tampoc no s'ha de perdre mai de vista que les intervencions ben fetes no es noten, tant amb el correu com amb el telèfon. Contràriament a la creença popular, per exemple, els aparells de telèfon ben intervinguts no fan sorolls estranys, per la senzilla raó que els «tècnics» et deixen la línia el més neta possible. És quan la línia falla o torna a fer sorolls que potser vol dir que te l'han estat intervenint... □

